

Estebéd

Dobverőre a hangulatot,
s jöhet a szalonzenekar,
elmélázik, ki jóllakott,
mielőtt lyukas zsákba varr.

Csattognak a fogpiszkálók,
mint ügyes harci stallumok,
hiába köpsz rám valami vádlót,
te leszel, aki elbukott.

Most kellene a jóstehetség
a nyakigláb foltos téren,
különben a bomba vet szét,
miért maradna tétlen?

S az imák is csendben maradnak
az elnémult cserepes ajkakon,
kinyílik ugyan pár vakablak,
de mit látsz bénán vagy félvakon?

Nyúlj be ügyesen, kényes kézzel
a zordon uborkásüvegbe,
nem mindegy, hogy épp ma lépsz fel,
vagy netán holnap este?

Ahogy előre félfüllel hallani,
nem marad el vastaps,
mi ez, ha nem olcsó hallali,
amibe bénán belebotlasz.

Nyirán Ferenc

Neve?

Eleinte csak lopakodva követett,
szinte félénken osont a hátad mögött.
Ezt teszi mindenkivel. Aztán vagy
szembefordul vele az ember, vagy
sosem látja meg az arcát, mert csak
megy előre vakmerőn, mint a vak ló.

Az utóbbi években egyre gyakrabban érezted a jelenlétét, már nem csupán a tarkódon landolt egyébként kellemes lehelete. Ez meglepő, mert rothadás bűzös szagát várná az ember, de lehet, ez is csak valami csel. Meg-megérintette ruhádat, sőt olykor a bőrödöt is. Ez néha bizsergető érzés, de legtöbbször inkább fájó, s nyomában újabban kiserken a vér. Hanem a minap úgy alakult, hogy eléd keveredett. Talán te hívtad, vagy magától merészkedett színed elé. Vártál valami rettenetet, de oly ismerős volt már a szaga, hogy meg sem lepődtél, ahogy hátrtolta kapucniját, és rád meredt az az üszkös arc. Kezét nyújtotta, hogy bemutatkozzon, de félreütötte azt a karmos balt, mert sosem jobb kézzel akar illetni. Ismerlek, mondtad neki. Tudom a nevedet is. Hagyj még kicsit.

Valamire várva

Átszervezted az életed, nem mehetsz bárhová bármikor, igyekszel úgy intézni mindent, hogy otthon legyél, elérhető, nehogy akkor jöjjön az újabb baj, nehogy úgy kelljen rátalálnod, amint vérző fejjel fekszik a konyhakövön, ezért hajnalban kelsz, boltba, piacra nyitáskor mész, hogy mire felébred, mellette lehess, ismerősként üdvözlitek egymást a hajnali kutyasétáltatókkal, megvan a napi rutinod évek óta, reggel ágyazás, este ágyazás, gyógyszerek kikészítése napi három alkalommal, az étkezés nem egyszerű, és már a járókeret sem biztonságos, ezért kíséred mosdóba, vécére, felsegíted a fotelból, hasznos találmány a nadrágpelenka is – nincsenek már könyvbemutatók, dedikálások, de még csak közönséges sörözések sem a barátokkal, amióta egyszer épp akkor történt meg a baj, mentők, sürgősségi, majd neurológia,

azóta szigorú napirend szerint élsz, persze, ne tagadd, ennek is megvan a kényszerű előnye, most be tudod pótolni restanciád az olvasásban, évek óta csak gyűltek már egyre a könyvek, kis utak, ösvények apró szobádban a polcokra már fel nem fért Gutenberg-galaxis fényévei között, közben veled egykorú vagy fiatalabb barátaid sorra dőlnek ki mellőled, nyilván terve van még veled alkotódnak. Nézheted, ahogy napról napra maradoznak el a dolgok. Amúgy mit remélsz még?

Stermeczky Zsolt Gábor

kettő közt

Láng Orsolyának

a mozgás nulladik fázisa a kapkodás.
csak annyira számít hátrálásnak,
amennyire készülődésnek a rajthoz:
az egyik láb előrébb, mint a másik,
de vajon melyik legyen melyik?
[ez a kérdés persze csak a tudatlan szín-
játéka, a gyakorlott mindig ismeri a választ.]

lábbal és vonattal közlekedni ugyan-
azon evolúció egy-egy szakasza.
mindegy, melyik tart előrébb.
ülésen rostokolva úton lenni,
két sprintelés között meg-megállni,
kívülről hallgatva mások moráját
vagy fülessel takarva a belső zenét –
lényegében ugyanaz.

ami az egyiknek az útravaló,
a másiknak a belső zene.
torlasz a külső csend megtörésétől
való szorongás előtt.
a testben futó vér így is, úgy is
oldottá teszi az átmenetet.

a mai kapkodási szakaszban mégsem érzem
magam elég gyakorlottnak: a vonatot
választom, az ülésen rostokolást és
mások moráját. az ismétlés csak a szöveg